

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **S. O.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem AK se sídlem v Praze 2, Opletalova 25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schránka 155/SO, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 14. října 2013, čj. MV-106263-4/SO/sen-2013, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 14. října 2013, čj. MV-106263-4/SO/sen-2013, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 7. 2013, čj. OAM-3194-37/PP-2012, se z r u š u j í a věc se žalované v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 16.342,- Kč, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Čechovského.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „prvostupňový

správní orgán“), ze dne ze dne 8. 7. 2013, čj. OAM-3194-37/PP-2012, kterým byla zamítnuta její žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

V jeho odůvodnění žalovaná uvedla, že dne 13. 3. 2012 byla k prvostupňovému správnímu orgánu podána žalobkyní žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). V rubrice nazvané „účel pobytu“ tiskopisu žádosti žalobkyně vyznačila: „sdílení společné domácnosti s občanem EU“.

Žalovaná poukázala na ustanovení § 87b odst. 2 a § 87a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., které upravuje náležitosti, které je žadatel povinen k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu předložit. Všechny zákonem stanovené náležitosti nebyly k žádosti předloženy, proto prvostupňový správní orgán žalobkyni vyzval k odstranění tohoto nedostatku a zároveň ji poučil, koho lze ve smyslu ustanovení § 15a cit. zákona považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. V reakci na to žalobkyně předložila listinu nazvanou „doklad o splnění podmínky podle § 87b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.“ a fotografie.

Žalovaná konstatovala, že žalobkyně žádala o vydání povolení přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie podle ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se přitom obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. reaguje na článek 3 odst. 2 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, podle něhož členský stát usnadňuje v souladu s vnitrostátními předpisy vstup a pobyt „partnerovi, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah“. K výkladu pojmu „partner“ poukázala žalovaná na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. dubna 2010 pod sp. zn. 5 As 6/2010, dle kterého zmíněné ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. obsahuje dvě podmínky: 1) cizinec žije s občanem Evropské unie ve vztahu obdobnému vztahu rodinnému, 2) žije s ním ve společné domácnosti, přičemž obě podmínky musejí být splněny současně. Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován rodinný. Musí jít vždy o vztah mezi určitými osobami, které mají dlouhodobou citovou či jinou vazbu.

V případě žalobkyně bylo postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie uplatňováno z titulu sdílení společné domácnosti s druhem žalobkyně J. A. Jako doklad o tom žalobkyně předložila listinu „doklad o splnění podmínky podle § 87b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.“ a několik společných fotografií. Žalovaná zdůraznila, že skutečnost, že se v konkrétním případě jedná o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému s občanem Evropské unie, musí tato osoba nezpochybnitelným způsobem doložit. V případě žalobkyně však dle žalované není podmínka trvalosti takového vztahu prokázána.

Dle žalované nebyla prokázána ani existence dalších znaků vztahu druha a družky, který je možno charakterizovat jako trvalé soužití dvou osob opačného pohlaví, které zejména sdílejí společnou domácnost, sdružují finanční prostředky ke společnému uhrazování svých potřeb a mají úzkou citovou vazbu. V místě hlášeného

pobytu žalobkyně byla ve dnech 3., 11. a 17. 4. 2012 provedena pobytová kontrola. Zastižena nebyla ani žalobkyně ani J. A., dvakrát byla zastižena pouze dcera J. A., která uvedla, že žalobkyně je v Praze, kde plete copánky, a otec bydlí od jara v zahrádkářské kolonii, neví však kde. Dne 8. 6. 2012 byla vyslechnuta žalobkyně a jako svědek J. A. Z jejich výpovědí je dle žalobkyně evidentní, že vzájemně neznají osobní podrobnosti druhého, a to ani základní jako je datum narození nebo charakter zaměstnání. Ve výpovědích jsou zásadní rozpory popisu společného života, zejména vedení společné domácnosti, odchodů a příchodů domů, osobní znalost příbuzných nebo znalost životních poměrů rodinných příslušníků druhého.

Žalovaná, stejně jako před ní i prvostupňový správní orgán, dospěla k závěru, že doklad osvědčující skutečnost, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, na základě něhož by jí mohlo být vydáno povolení přechodnému pobytu, předložen nebyl.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Postup žalované shledává v hrubém rozporu s právními předpisy (souhrnně namítla porušení ustanovení § 2, odst. 1 až 3, § 3, § 4 odst. 4, § 6 a § 68 odst. 2 a 3 správního řádu a souvisejících ustanovení zákona č. 326/1999 Sb.) a v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, byla ignorována její práva.

Žalobkyně konkrétně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné pro rozpor s ustanovením § 3 a § 68 odst. 2, 3 správního řádu. Uvedla, že v podaném odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu brojila proti způsobu, jakým se správní orgán vypořádal se svou povinností postupovat dle řádně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán je po vrácení věci k opětovnému projednání povinen postupovat v souladu se skutkovým stavem, který je dán v době vydání rozhodnutí. V době od vydání předchozího rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně však uplynula velmi dlouhá doba a u žalobkyně došlo k ještě silnějšímu připoutání se ke svému druhovi. Žalovaná však pouze shrnula, že prvostupňovému orgánu nebylo vytknuto věcné pochybení. Takový výklad by však dle žalobkyně popíral smysl správního řízení, které je vedeno u prvostupňového správního orgánu po vrácení věci k novému projednání, neboť povinnost řádně zkoumat skutkový stav v době vydání rozhodnutí je dána ex lege. V novém projednání proto chybí jakýkoliv aktuální doklad (např. protokol o výsledku účastníků řízení, resp. svědecké výpovědi).

Rozpor s ustanovením § 68 odst. 2 a 3 správního řádu spatřuje žalobkyně i v tom, jak se žalovaná vypořádala s odvolací námitkou ohledně odpovědí žalobkyně a jejího druha ve správním řízení. Je přesvědčena, že pokud došlo k rozporu ve výpovědích, nejde o rozpory v základních informacích, ale spíše o nedorozumění vyplývající z jazykové a kulturní odlišnosti žalobkyně a jejího druha.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spatřuje žalobkyně rovněž v tom, že její druh nebyl v řízení přizván jako účastník řízení, nýbrž jako svědek. V této souvislosti zdůraznila odlišnosti mezi poučením svědka a účastníka řízení před zahájením výslechů, kdy se nejedná o totéž poučení. Žalovaná k tomu pouze odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 7 Ca 243/2006-56, dle kterého je účastníkem řízení pouze žadatel. Žalobkyně však namítá, že postup správních orgánů je rovněž

v rozporu se zásadou tzv. legitimního očekávání, kdy z aplikační praxe správního orgánu vyplývá, že druh/družka nebo manžel/manželka jsou považováni za účastníky řízení v řízení o žádosti partnera, neboť toto řízení se jich bytostně týká.

Nepřezkoumatelnost a nezákonnost postupu žalované spatřuje žalobkyně i v tom, jakým způsobem se vypořádala s odvolací námitkou ohledně posouzení protokolů o místním šetření na adrese žalobkyně. Jak žalobkyně uvedla, nemůže se jednat o v podstatě jediný důkazní materiál pro závěr správního orgánu o tom, že mezi žalobkyní a jejím druhem neexistuje trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Žalobkyně se této kontroly neúčastnila, žádný protokol o kontrole nepodepsala a sepisování tohoto protokolu nebyla ani přítomna. Přestože žalovaná tvrdí, že se nejedná o jediný důkazní materiál, je zřejmé, že prvostupňový správní orgán svůj závěr argumentačně opřel právě o protokoly z místního šetření, neboť z jiných podkladů tyto indicie vyplynout nemohly.

Dále žalobkyně namítla, že i důvody pro zamítnutí její žádosti o povolení k přechodnému pobytu jsou zjevně nezákonné a nepřezkoumatelné. Na podporu svého názoru citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, čj. 6 As 30/2013-42, který se zabýval výkladem podmínky trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému. Žalobkyně má zato, že svou povinnost prokázání existence vztahu splnila dostatečně, když do řízení doložila fotografie ze společného života a prohlášení třetích osob. Vyvinula přitom maximální součinnost a ochotu se správním orgánem spolupracovat. Žalovaná přitom setrvala na závěru prvostupňového orgánu, že žalobkyně v průběhu řízení svůj vztah žádným dokladem nedoložila. To však není pravdou, neboť žalobkyně naopak dle svých možností doklad předložila. Nelze proto ztotožňovat situaci, kdy by žalobkyně skutečně žádného dokladu nedoložila se situací, kdy naopak dle vlastního přesvědčení tento svůj vztah dokládá četnými doklady.

Dle žalobkyně je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné i pro absenci odůvodnění ve smyslu jedné z odvolacích námitek, a to konkrétně v otázce nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí prvostupňového správního orgánu do rodinného a soukromého života žalobkyně a jejího druha. Byť žalovaná odkazuje na skutečnost, že žalobkyně tuto svojí odvolací námitku uplatnila, nijak ji v napadeném rozhodnutí nevyvrací ani na ni nereaguje. Žalobkyně proto namítá rozpor s ustanovením § 68 odst. 2 a 3 správního řádu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná zopakovala argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

Při jednání před soudem zástupce žalobkyně shrnul důvody uvedené v písemném vyhotovení žaloby a setrval na svých argumentech a procesních návrzích.

Žalovaná se z účasti na jednání u soudu omluvila.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala u prvostupňového správního orgánu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Jako účel pobytu vyznačila sdílení společné domácnosti s občanem Evropské unie. Dne 3. 7. 2012 vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí, kterým žádost z důvodu nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb. zamítl. K odvolání žalobkyně žalovaná toto rozhodnutí zrušila a věc vrátila prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. Dne 8. 7. 2013 prvostupňový správní orgán vydal nové rozhodnutí, kterým žádosti o povolení k přechodnému pobytu opět zamítl s odůvodněním, že žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a zákona č. 326/1999 Sb., a tedy nesplňuje podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 cit. zákona. Proti tomuto rozhodnutí bylo rovněž podáno odvolání, které žalovaná zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdila.

Žalobkyně tedy v posuzovaném případě žádala o vydání povolení k přechodnému pobytu, a to z důvodu, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

Zmíněný § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. stanoví, že ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Ustanovení tak reaguje na článek 3 odst. 2 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, podle něhož členský stát usnadňuje v souladu s vnitrostátními předpisy vstup a pobyt „partnerovi, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah“.

Žalobkyně vznesla kromě námitek mířících do podstaty věci i řadu námitek procesního charakteru. Krajský soud musel některým z nich přisvědčit. Tak přisvědčil námitce, že v rozhodnutí absentuje v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 a 3 správního řádu jakákoliv reakce na odvolací námitku, že nebylo přihlédnuto k přiměřenosti dopadů rozhodnutí prvostupňového správního orgánu do rodinného a soukromého života žalobkyně a jejího druha. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí dokonce uvedla, že tato odvolací námitka byla vznesena, nicméně na ni nijak nereagovala.

Nutno připomenout, že z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu vyplývá, že v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být mimo jiné uvedeny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. V návaznosti na to pak z ustanovení upravujících postup odvolacího správního orgánu (§ 89 a násl. správního řádu) plyne, že odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí vždy v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Dle setrvalé judikatury Ústavního soudu je jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy) a vylučujícím libovůli při rozhodování, i povinnost rozhodnutí odůvodnit, a to ať jde o rozhodnutí soudu nebo o rozhodnutí správního orgánu. Z ustálené judikatury pak lze jednoznačně dovodit, že není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení v odvolání a

proč odvolací námitku účastníka považuje za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Krajský soud musel přisvědčit i žalobní námitce, že správní orgány v dané věci nezjistily řádně skutkový stav věci ke dni svého rozhodování. Žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítl prvostupňový správní orgán poprvé rozhodnutím ze dne 3. 7. 2012, kterým žádost z důvodu nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb. zamítl. Při hodnocení věci vycházel z místního šetření provedeného v dubnu 2012 a výpovědí žalobkyně a J. A. učiněných dne 8. 6. 2012. K odvolání žalobkyně však žalovaná zmíněné rozhodnutí zrušila a věc vrátila prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. Nové zamítavé rozhodnutí vydal prvostupňový správní orgán dne 8. 7. 2013, tedy po roce. Přestože žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 28. 6. 2013 upozorňovala na skutečnost, že ve správním spise založené podklady z dubna a června 2012 jsou již zastaralé a pro posouzení současného stavu, tj. zejména posouzení partnerského vztahu, již neodpovídající, správní orgány již žádné šetření ve věci k ověření aktuálního skutkového stavu neprovedly.

Je sice pravdou (jak uváděla žalovaná v napadeném rozhodnutí), že ve zrušujícím rozhodnutí nebylo prvostupňovému orgánu ve směru hodnocení shromážděných podkladů věcné pochybení vytknuto, avšak jestliže nové rozhodnutí bylo vydáno s tak výrazným časovým odstupem (za rok od vydání zrušeného a za více než rok od provedeného šetření), nelze vyjádření žalobkyně upozorňující právě na potřebu aktualizace podkladů pro posouzení věci bez dalšího pominout, neboť je možné, že během tak dlouhé doby mohlo ke změně poměrů skutečně dojít (ať už ve prospěch žalobkyně či v její neprospěch). Bylo tedy žádoucí zjistit aktuální stav a teprve pak znovu posoudit, zda mezi žalobkyní a J. A. je určitá dlouhodobá úzká citová a jiná vazba, na základě níž lze jejich vztah považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Pokud by tomu tak bylo, musela by být dále ověřena existence jejich společné domácnosti, protože předmětné ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců obsahuje dvě podmínky, tj. kromě toho, že cizinec žije s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu rodinnému, musí s ním žít ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musejí být splněny současně. Pojem společné domácnosti nelze přitom ztotožňovat pouze se společným bydlením na stejné adrese, ale jde o společné podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě společných potřeb, apod.

S provedeným dokazováním, resp. hodnocením důkazů, souvisí i další pochybení, kterého se žalovaná, resp. prvostupňový orgán, dopustily. Při provádění pobytové kontroly, tj. místního šetření, byla v místě kontroly dvakrát zastižena pouze třetí osoba (dcera J. A.), která měla dle písemnosti ze dne 18. 4. 2012, čj. KRPH-32549-1/ČJ-2012-050026, zpracované pracovníkem provádějícím kontrolu, sdělit určité informace o tom, kde by se měla zdržovat žalobkyně a kde J. A. Takto pořízený záznam lze bezpochyby použít jako důkaz o tom, že někdo byl či nebyl na určitém místě zastižen. Pokud však další osoba uvede nějaké informace, které správní orgán hodlá použít při hodnocení věci v neprospěch účastníka, pak musí být proveden svědecký výslech této třetí osoby. Pouhý následně pořízený záznam o tom, co sdělila pracovníku kontroly, však jako důkaz (ani jako jeden z důkazů, jak uvedla žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí) nemůže být při hodnocení použit.

Naproti tomu krajský soud nepovažuje za důvodnou námitku žalobkyně, že J. A. měl být v řízení přizván jako účastník řízení a nikoliv jako svědek. Z úpravy účastnictví v ustanovení § 27 správního řádu neplyne, že by v řízení o žádosti žalobkyně, v němž je zásadní právě prokazování vztahu s touto osobou, měla být účastníkem kromě ní jako žadatelky i tato osoba. Pokud žalobkyně současně podotýká, že zmíněný postup správních orgánů je rovněž v rozporu se zásadou tzv. legitimního očekávání, když z aplikační praxe správního orgánu vyplývá, že druh/družka nebo manžel/-ka jsou považováni za účastníky řízení v řízeních o obdobných žádostech, krajskému soudu není žádný takový konkrétní případ znám, proto se k tomu nemůže blíže vyjádřit. Navíc institucionalizovaný vztah k manželovi/manželce by ani nebylo možno s nyní posuzovanou situací srovnávat.

Ostatní námitky krajský soud neposuzoval, neboť by to bylo za dané situace, kdy správní orgány budou doplňovat řízení a znovu hodnotit aktualizované důkazy, předčasné.

S ohledem na shora uvedené krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a vrátil věc žalované v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázána právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ze stejného důvodu zrušil krajský soud i rozhodnutí, které napadenému rozhodnutí předcházelo, (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši celkem 4.000,- Kč (tj. za žalobu a žádost o přiznání odkladného účinku žalobě) a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu a účast při jednání u soudu) po 3.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu), k tomu má nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci žalobkyně jako společníku advokátní kanceláře registrované jako plátce DPH byla odměna povýšena o hodnotu této daně (§ 14 advokátního tarifu). Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobkyně, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 17. října 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu